

Usnesení

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Josef Rakovský a soudci JUDr. Karel Hasch, JUDr. Antonín Drašík, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Petr Příhoda a JUDr. Marie Žiškova, o návrhu České republiky – Obvodního soudu pro Prahu 4 na rozhodnutí sporu o pravomoci mezi Obvodním soudem pro Prahu 4 a Úřadem pro ochranu osobních údajů, ve věci vedené pod sp. zn. 10 C 159/99, o ochranu údajů v informačních systémech, za účasti žalobce V. H., zastoupeného JUDr. Josefem Prokešem, advokátem se sídlem Liberec 1, nám. Dr. E. Beneše 13, proti žalované České republice – Úřadu pro ochranu osobních údajů, se sídlem 170 00 Praha 7, Pplk. Sochora 727/27,

t a k t o :

Návrh se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu navrhl Obvodní soud pro Prahu 4, aby soud rozhodl ve sporu o pravomoc (kompetenčním sporu) podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., ve věci v záhlaví označené. Uvedl, že ve věci žaloby V. H. proti České republice rozhodl o žalobě V. H. proti České republice – Vězeňské službě, o ochranu údajů v informačních systémech. Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 17. 1. 2003, čj. 10 C 159/99-151, zastavil řízení o částku 900 000 Kč a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 100 000 Kč, zatímco ohledně částky 2 000 000 Kč žalobu zamítl. K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 6. 2003, čj. 11 Co 159/2003-166, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. K dovolání žalobce Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 30. 9. 2004, čj. 30 Cdo 1183/2004-198, dovolání směřující proti výrokům o náhradě škody odmítl. Ve zbývajících výrocích zrušil rozsudky obou stupňů a řízení zastavil s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů v Praze.

Soud prvního stupně po právní moci rozsudku (8. 1. 2004) odeslal spis Úřadu pro ochranu osobních údajů k dalšímu řízení a rozhodnutí. Dopisem ze dne 7. 1. 2005 vrátil tento Úřad věc soudu zpět s tím, že věc mu byla Nejvyšším soudem postoupena s odkazem na ustanovení § 21 odst. 2 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Avšak zákonem č. 439/2004 Sb., který nabyl účinnosti dne 26. 7. 2004, bylo ustanovení § 21 zákona změněno v tom směru, že Úřad již nemá kompetenci rozhodovat o peněžitých náhradách. Z toho Úřad dovodil, že v době rozhodování Nejvyššího soudu již Úřad pravomoc k rozhodnutí o této věci neměl.

Soud prvního stupně za situace vzniklého záporného kompetenčního sporu podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. navrhl, aby zvláštní senát podle § 2 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl tak, že příslušným k rozhodnutí o nárocích

V. H. v rozsahu zrušujícího výroku Nejvyššího soudu (výrok II. rozsudku ze dne 30. 9. 2004, čj. 30 Cdo 1183/2004-198) je Úřad pro ochranu osobních údajů v Praze.

Zvláštní senát se před rozhodováním ve věci samé zabýval podmínkami, za nichž může věc projednat a o ní rozhodnout.

Kompetenčním sporem, a to kladným, je podle § 1 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků obě jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí.

Podle § 3 odst. 2 výše uvedeného zákona návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu je oprávněna podat některá z jeho stran nebo účastník řízení ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou. Z formulace tohoto ustanovení vyplývá, že pokud se týká kladných kompetenčních konfliktů, jsou oprávněni podat návrh na zahájení řízení obě strany, popřípadě kterýkoliv z účastníků řízení ve věci. V případě projednávaného záporného kompetenčního konfliktu ovšem jedna ze stran (Nejvyšší soud České republiky v řízení o mimořádném opravném prostředku proti rozhodnutí odvolacího soudu) již vyjádřila své autoritativní stanovisko ke kompetenčnímu sporu ve formě rozhodnutí, jímž svou pravomoc popřela. V důsledku toho bylo řízení o shora uvedených nárocích zastaveno. Nastalý procesní stav se promítá i v otázce oprávnění této strany (Nejvyššího soudu České republiky, potažmo soudu prvního stupně, jehož rozhodnutí bylo spolu s rozhodnutím odvolacího soudu zrušeno a řízení v tomto rozsahu zastaveno) se závěrem, že v takovém případě k tomuto návrhu oprávněna není.

Uvedený výklad odůvodňuje závěr, že návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu v tomto případě může podat toliko druhá strana sporu o pravomoc, případně kterýkoliv z účastníků řízení ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou. To se dosud nestalo.

Návrh podaný obvodním soudem byl tedy podán osobou k tomu neoprávněnou. Proto zvláštní senát v souladu s ustanovením § 4 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve spojení s § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního, návrh Obvodního soudu pro Prahu 4 odmítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. září 2005

JUDr. Josef Rakovský

předseda zvláštního

senátu